

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 103/06-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. mája 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla a zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho o sťažnosti JUDr. L. S., bytom P., zastúpeného advokátom JUDr. Š. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 106/95 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. L. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 106/95 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trnava p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 106/95 konal bez zbytočných p r i e ť a h o v .

3. JUDr. L. S. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie 70 000 Sk (slovom sedemdesiattisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Trnava p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. JUDr. L. S. p r i z n á v a úhradu trov konania 5 788 Sk (slovom päťtisíc sedemstoosemdesiatosem slovenských korún), ktoré je Okresný súd Trnava p o v i n n ý zaplatiť na účet advokáta JUDr. Š. K., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 24. novembra 2005 doručené podanie JUDr. L. S., bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Š. K., K., ktoré bolo označené ako „*Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky*“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných p r i e ť a h o v podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 106/95 tým, že okresný súd ani po desiatich rokoch právoplatne nerozhodol v konaní o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, v ktorom je sťažovateľ žalovaným.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol, že je žalovaným v 4. rade v konaní na okresnom súde, ktoré začalo podaním žaloby 4. decembra 1995 a bolo zaregistrované pod sp. zn. 21 C 106/95. Predmetom konania je určenie neplatnosti kúpnej

zmluvy. Konanie nie je do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené. Sťažovateľ zastáva názor, že uvedená dĺžka konania v tomto prípade nezávisí od zložitosti právneho sporu a nie je ani vyvolaná jeho správaním.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a po prerokovaní veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo JUDr. L. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 106/95 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trnava prikazuje Ústavný súd Slovenskej republiky, aby v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 21 C 106/95 konal bez zbytočných prietáhov.

3. JUDr. L. S. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 265 000,- Sk (slovom dvestošesťdesiatpäťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Trnava povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Trnava je povinný uhradiť JUDr. L. S. náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta JUDr. Š. K., so sídlom K. do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.“

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a uznesením č. k. II. ÚS 103/06-13 z 5. apríla 2006 ju prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 7. apríla 2006 právneho zástupcu sťažovateľa a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili k otázke vhodnosti

ústneho pojednávania, a predsedníčku okresného súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadrila aj k sťažnosti.

Právny zástupca sťažovateľa v odpovedi na výzvu oznámil ústavnému súdu listom doručeným ústavnému súdu 19. apríla 2006, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci sťažnosti.

Podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti (sp. zn. Spr 745/06, doručenom ústavnému súdu 11. mája 2006) okrem iného uviedla:

„Žalobca Mesto P. podalo žalobu dňa 4. 12. 1995 na tunajší súd, proti žalovaným Ing. I. B. a spol. Predmetom žaloby je určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Dňa 11. 12. 1995 bol vytýčený termín pojednávania na deň 15. 1. 1996. Na pojednávanie v uvedený deň sa nedostavili odporcovia, pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že bude žiadaný spis z Obvodného súdu Bratislava 1. Dňa 9. 2. 1996 podala M. V. podanie, ktorým vstupuje do konania v zm. § 93 ods. 2 O. s. p. Dňa 1. 2. 1996 oznámil Obvodný súd Bratislava 1 do predmetnej veci, že žiadaný spis sa stále nachádza na Mestskom súde v Bratislave v dôsledku odvolania podaného účastníkom Mgr. L. S. Ďalšie pojednávanie 4. 3. 1996 bolo ukončené uznesením, ktorým súd prerušil predmetné konanie do doby právoplatného ukončenia konania vedeného na Obvodnom súde Bratislava 1 sp. zn. Sa 851/Z – D. a. s. Uznesenie po vyhotovení bolo zákonnou sudkyňou vo veci JUDr. S. H. doručené účastníkom konania. Dňa 8. 3. 1996 podal sťažovateľ odvolanie. Dňa 25. 3. 1996 sa týmto úkonom doručovalo odvolanie protistrane. Následne sa odstraňovali vady v doručovaní predmetného uznesenia ďalším účastníkom, zisťovala sa adresa konkrétnych účastníkov. OO PZ Bratislava 5 dňa 25. 6. 1996 oznamovalo súdu, že nebolo možné doručiť uznesenie účastníčke Ing. V., pretože táto sa nezdržiavala v uvedenom mieste. 15. 8. 1996 bol vyzvaný účastník – sťažovateľ, aby zaslal plnú moc od ostatných žalovaných, nakoľko odvolanie bolo podpísané iba ním a odvolanie podávali aj ďalší žalovaní. Dňa 16. 9. 1996 zaslal súdu v súvislosti s podaným odvolaním vyjadrenie sťažovateľ. Dňa 27. 9. 1996 bola vykonaná výzva na účastníka Ing. V. v súvislosti so zisťovaním, na akej adrese sa v tej dobe nachádzal, pretože nepreberá zásielky súdu. 5. 11. 1996 bola požiadaná polícia v Bratislave na doručenie písomností manželom V. 20. 11. 1996 oznámila polícia, že

zásielky boli doručované účastníkom, ale nepodarilo sa ich doručiť, pretože nikto dvere na byte neotváral. 5. 12. 1996 bola vec doručená Krajskému súdu v Bratislave na odvolacie konanie. Dňa 17. 1. 1997 odvolací súd vrátil spis s tým, že potvrdil napadnuté uznesenie o prerušení konania. Následne súd opakovaným dlhodobým spôsobom doručoval predmetné uznesenie odvolacieho súdu účastníkom. Po odchode zákonnej sudkyne JUDr. H. od 1. 1. 1997 na novoutvorený Krajský súd v Trnave (spolu s ďalšími sudcami tunajšieho súdu), vec bola Opatrením predsedníčky súdu pod Spr 764/01 dňa 1. 8. 2001 pridelená na konanie sudkyňi Mgr. B. M. Predmetná vec bola naďalej prerušená, dňa 14. 11. 2003 súd zisťoval stav konania Okresného súdu Bratislava I sp. zn. Sa 851/Z – D. a. s., v dôsledku ktorej veci bola predm. vec prerušená. 17. 12. 2003 zaslal do predmetnej veci Okresný súd Bratislava I fotokópie predmetného žiadaného spisu. Dňa 30. 8. 2005 žiadal súd navrhovateľa, aby oznámil, či trvá na podanej žalobe, či neprišlo k mimosúdному doriešeniu veci, či neberie žalobu späť. Žalobca prevzal výzvu 19. 9. 2005. Vo veci zákonná sudkyňa 30. 9. 2005 stanovila na deň 25. 11. 2005 termín pojednávania. Následne mali niektorí účastníci konania závadu v doručení predvolania na pojednávanie. 16. 11. 2005 sťažovateľ – žalovaný v 4. rade oznámil prekážku pre ktorú sa nemôže zúčastniť pojednávania a to tú, že bude v zahraničí. Zároveň žiadal v celom rozsahu žalobu zamietnuť. Opätovne 21. 11. 2005 zaslal vo veci vyjadrenie sťažovateľ. Pojednávanie z 25. 11. 2005 bolo po zistení, že sa ani jeden žalovaný nedostavil, odročené na neurčito s tým, že splnomocnená zástupkyňa žalobcu žiadala, aby jej bola daná lehota jedného mesiaca na preštudovanie predmet. spisu, nakoľko na tun. súde sa vedie ďalšie konanie, ktoré má význam pre riešenie predmetnej veci. Dňa 23. 12. 2005 podal žalobca návrh na prerušenie predmetného konania. Úpravou z 12. 4. 2006 bola žiadaná polícia o zisťovanie pobytu žalovanej v 3. rade.

Sudkyňa JUDr. M., ktorá prevzala predmetnú vec v dôsledku opatrenia predsedníčky súdu v čase, keď išlo už o reštančnú vec, potrebovala ako novonastúpená sudkyňa na tunajší súd dlhší čas na naštudovanie veci. Dňa 14. 11. 2003 vo veci vykonala úkon v súvislosti s vyžiadaním si spisu z OS Bratislava I. Keďže Okresný súd Bratislava I zaslal fotokópiu predm. spisu 17. 12. 2003, sudkyňa vyzvala žalobcu na vyjadrenie ohľadom ďalšieho postupu konania a následne sudkyňa určila termín pojednávania na 25. 11. 2005. T. č. sudkyňa si dala predložiť spis PN 4 C 5/00 k nahliadnutiu v súvislosti s potrebou

oboznámenia sa o stave tohto konania, ktoré má význam pre predmetnú vec. Po zabezpečení doručenia všetkých písomností žalovaným, najmä žalovanej Ing. M. V., ktorej pobyt zisťuje súd aj ďalšou úpravou z 12. 4. 2006, vykoná sudkyňa príslušný úkon vo veci.

Je faktom, že niektoré úkony súdu vo veci boli vykonané s oneskorením, toto však bolo spôsobené dlhotrvajúcim opakovaným doručovaním písomností žalovaným – manželom V., v dôsledku čoho vznikli prieťahy v konaní. Úkony sudkyne vo veci boli vykonané v nadväznosti na veľké množstvo vybavovaných vecí v predmetnom oddelení.“

Okresný súd súčasne oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci.

II.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia jeho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov...“, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“, v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 21 C 106/95 o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zohľadňuje svoju ustálenú judikatúru, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ (II. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza „až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98). Podľa názoru ústavného súdu možno preto za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu účastníka konania považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci alebo k nastoleniu právnej istoty iným zákonom predpísaným spôsobom, ako je právoplatné rozhodnutie súdu.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

Podľa uvedených kritérií ústavný súd posudzoval aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Predmetom konania je návrh na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Z tohto pohľadu vec nie je právne zložitá a tvorí súčasť štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Skutkovo je predmetná vec zložitejšia vzhľadom na personálnu a vecnú prepojenosť namietaného konania s inými súvisiacimi konaniami, ako aj na potrebu rozsiahlejšieho dokazovania. Ani tieto skutočnosti, ani doba, počas ktorej bolo konanie prerušené, však nemôžu ospravedlniť celkovú dĺžku konania (viac ako dvanásť rokov) a predovšetkým po roku 2003.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa, ústavný súd zistil, že sťažovateľ v označenom konaní viackrát predložil stanoviská a dôkazy a jeho prístup nemal zásadný vplyv na doterajšiu dĺžku konania na okresnom súde.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorého uplatnením ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.

Konanie vo veci začalo 4. decembra 1995, keď mesto P. ako žalobca podalo na okresnom súde žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy.

Po počiatkových úkonoch okresný súd uznesením č. k. 21 C 106/95-18 zo 4. marca 1996 prerušil konanie vo veci „do doby právoplatného ukončenia konania vedeného na Obvodnom súde Bratislava I č. k. Sa 851/Z - D. a. s.“

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie doručené okresnému súdu 18. marca 1996. Odvolací spis bol doručený 5. decembra 1996 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu 17. januára 1997 a vrátil mu spis.

Okresný súd ďalej opakovane doručoval uznesenie odvolacieho súdu účastníkom, pričom žalovanému v 1. rade ho vôbec nedoručil ani do 2. júla 1998 (záznam v spise).

Mesto P. ako žalobca doručilo 6. apríla 1998 okresnému súdu žiadosť o nariadenie termínu pojednávania, na ktorú tento súd nereagoval.

Konanie bolo aj v ďalšom období prerušené a spis sp. zn. 21 C 106/95 bol v súvislosti so zmenou rozvrhu práce pridelený opatrením predsedníčky okresného súdu 1. augusta 2001 novej zákonnej sudkyňi.

Okresný súd po prvý raz od prerušenia konania zisťoval stav konania vo veci Okresného súdu Bratislava I vedenej pod sp. zn. Sa 851/Z - D., a. s., 14. novembra 2003. Dožiadaný súd zaslal 17. decembra 2003 vyžiadaný spis okresnému súdu.

Okresný súd ďalej 6. septembra 2005 vyzval navrhovateľa, aby sa vyjadril, či trvá na svojom návrhu. Navrhovateľ oznámil 28. septembra 2005 okresnému súdu, že naďalej trvá na svojom návrhu. Sťažovateľ sa vyjadril podaním z 21. novembra 2005 k vzniku D., a. s.

Pojednávanie nariadené na 25. november 2005 okresný súd pre neúčast' žalovaných v 1. až 5. rade odročil na neurčito.

Navrhovateľ v označenom konaní okresného súdu podal 23. decembra 2005 návrh na prerušenie konania.

Okresný súd ďalej zisťoval pobyt žalovanej v 2. rade úkonmi v priebehu apríla a mája (3. máj) 2006 v súčinnosti s Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Bratislave.

Ústavný súd konštatoval, že okresný súd po začatí konania v decembri roku 1995 prerušil konanie uznesením č. k. 21 C 106/95-18 zo 4. marca 1996, čo po podaní odvolania sťažovateľom potvrdil 17. januára 1997 aj krajský súd (uznesenie o prerušení nebolo doručené žalovanému v 1. rade ani ďalším zo žalovaných ani v priebehu ďalšieho jeden a pol roka).

V ďalšej fáze okresný súd v prerušenom konaní nekonal do 14. novembra 2003, pričom nereagoval na návrh navrhovateľa zo 6. apríla 1998 na nariadenie termínu pojednávania vo veci.

Ústavný súd uvádza, že vo vzťahu k prerušeniu konania zastáva názor, že ide o zákonom dovolený procesný postup, ktorý je potrebné posudzovať podľa situácie existujúcej v čase, keď sa realizoval, a na posúdenie ktorej všeobecnej súdy majú zásadne lepšie predpoklady ako ústavný súd, odhliadnuc od princípu subsidiarity, ktorým sa riadi vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom a ktorému viac zodpovedá, aby ústavný súd, pokiaľ to je nevyhnutné, sám neposudzoval vhodnosť a účelnosť zvoleného procesného postupu. To však neznamená, že táto voľnosť je bez obmedzenia a že nie je kontrolovateľná ústavným súdom. Aj ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ako napokon každé zákonné ustanovenie, sa totiž musí vykladať a uplatňovať v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Keďže zo žiadneho ustanovenia ústavy nemožno vyvodiť, že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, musí všeobecný súd pri uplatňovaní procesného postupu podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP preto vychádzať aj z požiadavky, ktorá je obsiahnutá v tomto článku ústavy.

V prerušenom konaní sa nemohli vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty jej účastníkov, a tým nemohlo dôjsť k naplneniu účelu označených práv. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie prekážky jeho postupu vytvorenej zákonom ustanoveným postupom (napr. právoplatným uznesením o prerušení konania), tak ako to je v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné prietahy v súdnom konaní (II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02).

Ďalší úkon od vyžiadania súvisiaceho spisu v novembri 2003 vo vzťahu k navrhovateľovi v konaní okresný súd urobil 6. septembra 2005. Po tomto období okresný súd opakovane zisťoval miesto pobytu odporcov.

Vychádzajúc z uvedených skutočností a so zreteľom na konkrétne okolnosti daného prípadu a na celkovú dĺžku konania vo veci začatej v roku 1995, ako aj na obdobie, keď bolo konanie, v ktorom okresný súd dosiaľ právoplatne nerozhodol, prerušené, ústavný súd dospel k záveru, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 21 C 106/95 došlo k zbytočným prietahom predovšetkým po roku 2003, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu základného práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej právo bolo porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Pretože namietané konanie ešte nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne ukončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 106/95 ďalej konal bez zbytočných prietáhov.

V nadväznosti na rozhodnutie ústavného súdu o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Aj keď ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní sp. zn. 21 C 106/95 konal bez zbytočných prietáhov, nepovažoval vzhľadom na okolnosti prípadu uplatnenie tejto svojej právomoci za dostatočné na to, aby sa dosiahla vo veci účinná náprava, a preto rozhodol aj o žiadosti sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie 265 000 Sk, pričom k odôvodneniu uviedol len to, že jeho právna neistota nebola odstránená ani po takmer desiatich rokoch.

Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc všetky okolnosti prípadu, predovšetkým doterajšiu dĺžku konania vrátane obdobia nečinnosti okresného súdu, správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ako aj povahu sporu, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia 70 000 Sk primerané.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom JUDr. Š. K. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd ich vyčíslil sumou 5 788 Sk za dva úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej

republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (vypočítanou zo základu nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky, ktorá bola v prvom polroku 2005 vo výške 16 381 Sk), t. j. dvakrát 2 730 Sk a dvakrát 164 Sk režijný paušál.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2006